TORNAI HELGA

Rendetlenke

Egy történet a rendről, a barátságról és a csodákról

Magyar Kultúra Emlékívek Kiadó

TORNAI HELGA

Rendetlenke

Tornai Helga
RENDETLENKE

Illusztrálta Kreuter Erika

Grafikai szerkesztő
Kollár Ferenc

Kiadó

Magyar Kultúra Emlékívek Kiadó

ISBN (nyomtatott) 978-615-83070-6-2
ISBN (elektronikus) 978-615-83070-7-9

Vilinek, szeretettel!

– Meglásd, ha nagycsoportos nagyfiú létedre játék után továbbra sem pakolsz el, holnap Nyuszkó hozzád nem jön – figyelmeztette Rendetlenkét édesanyja sok-sok évvel ezelőtt, egy húsvétszombaton. – Hogy is jönne! Hogy a végén még kitörje itt azt a fürge, gyerekekhez boldogan siető lábát! – pillantott körbe szomorúan a földön szanaszét heverő, illetve halmokba dobált építőkockákon, kisautókon, katonákon, várakon, erődökön, hegy- és síkvidéki madarakon, repülőkön, kormánykerekeken, gumiabroncsokon és miegyebeken, majd, egy feneketlen mélyet sóhajtva, kiment a fia szobájából.

Rendetlenke roppant elámult édesanyja szavaitól. Ő pakoljon el?! De hát az anyukája szokott! Most tényleg ő pakoljon?! Ő?! Ő?! Ő?! – fortyogott. Ráadásul egyesegyedül??? Hegyes-he-he-hegyedül?! – pityeredett el. De aztán máris összeszedte magát, és úgy okoskodott, hogyha az anyukája be tudott jönni hozzá anélkül, hogy kitörte volna a lábát, akkor Nyuszkó is be tud majd. Felesleges hát elpakolni, gondolta.

És Nagycsoportos Nagyfiú bizony még az ünnep tiszteletére sem tett rendet a szobájában. Tettének – vagy leginkább nem-tettének! – persze meglett a megjósolt következménye: Nyuszkó másnap hajnalban csak a többi gyereknél járt.

Szegény Rendetlenke! Nem hitt a szemének! Lehetetlen, hogy nem jött! Lehetetlen! – dohogta. Vagy mégsem? – bizonytalanodott el egy idő után. Hiszen hiába kutatott mindenfelé, hiába tologatta és túrta balról jobbra, aztán meg jobbról balra a játékait, Nyuszkó csokitojásainak és csokinyulacskáinak nyoma nem volt! Se a parkettán, se a szőnyegen, se a polcokon, se az íróasztalfiókokban, se a mesekönyvek mögött... de még a kabát- és nadrágzsebekben sem.

Szegény Rendetlenke! Próbált ő erőt venni csalódottságán, próbált ő annyira! Fogát egész belecsikorgatva! Végül azonban csak kitört belőle a sírás. És aznap reggel a szüleit, Marcsi nénit meg Jancsi bácsit, pont ez az ő egész lakást betöltő zokogása ébresztette fel.

– Mi történt? – futottak a szülők Rendetlenke szobájához.

– Ne-ne-nem. Ne-ne-nem – bőgött Rendetlenke az ágyán összekuporodva, fejét félig a párnájába fúrva.

– Mi ne-ne-nem? – kérdezték a szülők egyszerre.

– Nyusssssz-ho-ho-hóóó...

– Nem jött! – kapta a kezét a szája elé Marcsi néni döbbenten.

– Nem, bizony! – kiáltotta Jancsi bácsi, s hangjából elégtétel érzett ki. – Megmondtad a gyereknek, vagy sem – nézett feleségére számonkérően –, hogy nincs többé Nyuszkó, ha nincs nála rend?!

– Megmondtam – suttogta Marcsi néni.

– Nézd ezt az óriási rumlit! – mutatott körbe Jancsi bácsi Rendetlenke szobáján, s tekintete villámokat szórt éktelen haragjában.

No, ha az előző nap nagy, akkor most óriási volt a rendetlenség! Az ajtótól a szoba túlsó végéig, ahol Rendetlenke ágya állt, még négykézláb is nehéz lett volna épségben eljutni, mert az építőkockákat, a kormánykerekeket, a kisautókat és a megannyi más játékot immár tornyokként magasodó kosarak, könyvek, bekeretezett fényképek, ruhák, cipők satöbbik fedték.

– Jaj, Rendetlenke! Jaj, jaj! – sóhajtozott Marcsi néni, akinek egyszeriben úgy, de úgy fájt, hogy a fia ilyen szörnyű, bár kétségtelenül megérdemelt, büntetésben részesült.

Tényleg nem jött hozzá Nyuszkó! Pedig hogy várta! Még le is rajzolta! S most a gyönyörű rajz darabokra tépve csúful a felfordulás legtetején! – gondolta keserűen.

– Jaj, jaj, Rendetlenke! Most mi lesz? – kérdezte aztán.

– Mi lenne?! – elégelte meg a sok sóhajtozást Jancsi bácsi. – A gyereknek el kell pakolnia! – mondta szigorúan.

– Ha elpakolsz, talán jön még Nyuszkó – próbált Marcsi néni lelket önteni a fiába, aki ekkor már nem sírt. – Este... vagy... legkésőbb holnap reggel biztos, hogy jön – ígérte. – Ha lejössz az ágyadról, akkor arra felteheted...

– Nem érdekel Nyuszkó! – kapta fel a fejét a párnájáról Rendetlenke. – Utálom! – kiabálta dühösen.

– De Nyuszkó szeret téged, csak... – kezdte Marcsi néni.

– Én meg utálom, utálom, utálom! – ordította vadul Rendetlenke. – És titeket is utállak! – üvöltötte torkaszakadtából a szüleinek.

Marcsi néni erre elsírta magát, s ha maradt volna rá ideje, valószínűleg megkísérel valahogy eljutni szeme fényéhez, hogy biztosítsa szegénykét: ők meg Nyuszkó akkor is szeretik őt, ha ő nem is szereti őket. Csakhogy Jancsi bácsi már belé is karolt.

– Gyere! – szólt. – Hagyjuk a gyereket! Mi menjünk reggelizni! Együnk végre abból az isteni sonkából!

A húsvéti sonkából esznek?! Abból, amiért ő annyira odavan? – nézett Rendetlenke hitetlenkedve a szülei után. Van szívük nélküle reggelizni??? Hagyják, hogy ő éhen pusztuljon??? Nem érdekli őket, hogy ő meghal?! Mert meghal, bizony, ha nem tud kijutni a szobájából! Ők nem látták Éjsötétet? Igaz, most maga se látja, de lefogadja, hogy ott áll lesben a kavicsos doboz mögött.

Vagy ott lapul a ruhák között. Egyik kezében meteoritja, másikban meg kardja. Most őt akarja megsemmisíteni. Csak arra vár, hogy mozduljon egyet, s akkor rögvest repíti felé Szélsebes Meteoritot vagy Vaskardot. Hogy őt porrá zúzza, vagy hogy őt cafatokba szabdalja!! Haj, sírhatnak majd a szülei, ha ő többé nem lesz! Ha ő... ha ő... ha ő... – merült el gondolataiban hosszasan.

Aztán egyszer csak szólt a csengő. Ki lehet az? – fülelt Rendetlenke nagyon, hátha sikerül hangjáról felismernie a látogatót. De beszédet nem, csak ajtócsapódást meg lépéseket hallott.

– Tűzoltó bácsi a C-ből! – nézett meglepve a szobájához érő sisakos férfira.

Valóban a szomszédos C lépcsőházban lakó tűzoltó volt az. Csakhogy pirospozsgás arcán nyoma se volt kedves mosolyának. Tekintete ezúttal komoly, sőt szúrós volt.

– Légi egységeink, Ablakokon Befürkészőink jelentették, hogy ebben a szobában tűzveszélyes állapotok vannak – mondta. – S mint látom – hordozta körbe tekintetét –, tűz itt valóban könnyen keletkezhet. Sehol egy biztonságos út! Torlaszok, akadályok mindenütt! És azok a zsinórok! – mutatott az íróasztal irányába. – Ég tudja, mi köré tekerednek! Ha itt tűz üt ki, benn ég a házban mindenki! – csóválta a fejét borzasztó rosszallóan. – Emberek – intett jobbjával –, zsákokat, lapátokat elő! Terepet megtisztítani! A bútorok kivételével mindent a szemétre! – parancsolta.

Erre a háta mögül további négy tűzoltó lépett elő. A szokásos sisakos egyenruhát viselték ők is, és kezükben vagy zsák, vagy lapát volt. Nem teketóriáztak: egyik zsákot a másik után nyitották, és lapátoltak, lapátoltak villámgyorsan! A szélnél is sebesebben hánytak be a zsákokba mindent, ami csak útjuk állta. Mondhatta ugyan Rendetlenke, hogy megálljanak, hogy ne

tegyék ezt vele! Könyöröghetett ugyan sírva-ríva, hogy legalább a szép tarka dobozos kavicsgyűjteményét meg a tízzsebes, kedvenc farmernadrágját hagyják meg neki! A tűzoltók csak kántálták, hogy: „A szabály, az szabály. A rend, az rend. A rendetlenség meg életveszély", és töltögették a zsákokat rendületlen.

Kacat, vagy sem, a gyerekszobából a bútorok kivételével bizony minden az összekötött szájú zsákokban várakozott már az előtérben, amikor végre sikerült Rendetlenkét leemelni az ágyáról. Szegényke! Hogy kapálózott, amikor akarata ellenére felkapták! És hogy bánta már, hogy nem tett rendet! Se csokit, se sonkát nem kapott... és most még a kincseit, a játékait is elviszik! – gondolta kétségbeesve. Vagy mégsem? – csillant fel benne a remény hirtelen, s futott, hogy, míg nincs késő, cselekedjen.

– Nem lehetne visszacsinálni? – termett egy szempillantás alatt az ismerős tűzoltó mellett, aki épp emelte az első zsákot, hogy kitegye a lépcsőházba.

– Visszacsinálni??? Mindent újra a földre önteni???? – döbbent meg a férfi.

– Nem – hajtotta le a fejét a kisfiú szégyenkezve. – A bácsik a zsákokat nem viszik el, én meg azokból mindent helyrerakok – mondta csendesen.

– Késő bánat! – csattant fel az egyik tűzoltó.

De az ismerős tűzoltó leintette, s így szólt Rendetlenkéhez:

– Megígéred, hogy ezentúl te magad tartod rendben a szobádat?

– Meg!

– Akkor megegyeztünk – mondta az ismerős tűzoltó. – Itt a kezem, nem disznóláb! – nyújtotta a jobbját a kisfiúnak. – De nagyon vigyázz! – emelte fel aztán a mutatóujját. – Légi egységeink éjjel-nappal szolgálatban vannak, és jómagam is rajtad tartom a szemem. Hát még ezt! – pöccintette meg a füle

magasságában sisakját. – Tudod, ugye, hogy a ti lakásotok meg a miénk között csupán egy vékony fal van? Úgy vigyázz hát! Ha panaszt hallok rád, jövünk újra!

– És akkor az utolsó gatyádig elvisszük mindened! – nevetett a korábban leintett tűzoltó most jóízűen.

Vidámsága azonban nem tartott sokáig, mert társai oly ferde szemmel néztek rá, hogy csak na!

Miután elmentek a tűzoltók, vihar utáni csönd borult a lakásra. Rendetlenke, fülét-farkát behúzva, zokszó nélkül viselte sorsát. A teletömött, nehéz zsákokat egyesével bevonszolta a szobájába, majd szép sorjában visszatette a dolgait oda, ahonnan őket előzőleg szanaszét szórta. Marcsi néni szívesen segített volna a pakolásban, mert nagyon szánta ám Rendetlenkét, de Jancsi bácsi nem engedte. „Az ígéret, az ígéret" – szögezte le a férfi, ellentmondást nem tűrve.

– A sonka meg sonka, és az mindenkinek jár – mondta ezt már a fiának késő délután, amikor a gyerekszobában az utolsó tárgy is a helyére került.

Ezután telt-múlt az idő, és – hiszitek, vagy sem – Rendetlenkéből igazi rendszerető első osztályos lett. (A családban használt neve, Rendetlenke persze rajta maradt örökre, mert a ragadványnevek bizony még a kutyáknál is ragaszkodóbbak.)

A kisfiú a szobája rendben tartásában a legkisebb segítséget sem akarta. Ő tudja, hogy a színes ceruzái milyen sorrendben következzenek a tartókban! Ő tudja, hogy a tankönyvei mely polcokra kerüljenek! – érvelt. És egyesegyedül ő tudja – mosolygott magában huncutul –, hogy rajzát a szépséges Lenkéről melyik dobozába rejtette.

Futott az idő, elillant közben már egy kerek esztendő... és húsvétszombat lett ismét. Rendetlenke szobája most katonás rendben várta a másnapot. Panasz hát se a szobára, se annak tulajdonosára nem lehetett. Rendetlenke szülei mégse voltak felhőtlenül boldogok. Sejtették ugyan, hogy Nyuszkó hoz majd sok finom édességet a fiuknak, és nem kételték, hogy a sonkából is bőven jut majd mindenkinek, volt valami azonban, ami keserűséggel töltötte el őket. De hogy mi volt az a valami, hiába törték a fejüket oly nagyon sokáig, képtelenek voltak rájönni.

Hanem aztán egyszer csak mintha áramütés érte volna Jancsi bácsit!

– Megvan! – kiáltotta a férfi. – Ez az átkozott rend az oka mindennek! Csütörtök óta szünet van a suliban, de eddig még senki nem jött át játszani. Pedig telefonált a gyerek már szerdán Ferkónak, Korinak meg Eleknek. Mondta, hogy mi itthon leszünk. De mind a háromat inkább a nagyszülőkhöz küldték, mert az a túlzott rend, ami itt van, az... az... marha unalmas! – vágta ki mérgesen. – És az gyereknek igazából nem is való – jegyezte meg epésen.

A túlzott rend unalmas... az gyereknek nem is való, ízlelgette Marcsi néni a férje szavait, és úgy vélte, végre ráleltek az igazságra: az aggasztja őket, hogy a túlságosan rendszeretővé lett Rendetlenke elmagányosodott. Egykori pajtásai az óvodából már rég nem jártak hozzá, iskolatársai pedig csak a tanév elején jöttek szép számmal, utána elmaradoztak.

– Ha Rendetlenkénél unalmas – szólt Marcsi néni –, akkor azon változtatni kell.

De hogyan? – tanakodtak a szülők hosszasan. Kérdésükre azonban csak nem sikerült választ találniuk.

Még szerencse, hogy dél felé betoppant hozzájuk Emil bácsi, Marcsi néni öccse Révfütyülősről. Ő pedig, amint megtudta a szülőktől, hogy mi hibádzik, csak úgy ontotta magából a jobbnál jobb ötleteket! És az egyikből – a szülők jóváhagyásával – egykettőre tervet is kovácsolt!

Erre mentek máris Rendetlenkéhez – aki a felnőttek konyhában folytatott tanácskozása alatt a szobájában a szünetre saját magának feladott számtanpéldáit írta –, hogy megkérdezzék tőle, mit szólna hozzá, ha ezúttal ők is kedveskednének egy ajándékkal Nyuszkónak.

– Egy akadálypálya... és még akadályugratás is az én szobámban???? – nézett Rendetlenke hitetlenkedve a szüleire, miután Emil bácsi előadta a tervet (azaz annak csak azt a részét, amely a felnőttek szerint a gyerekre tartozott).

– Miért is ne? – mondta Jancsi bácsi, mintha a világ legtermészetesebb dolgáról beszélnének.

– Miért is ne? – mondta Marcsi néni is.

– De nem lesz baj belőle? És ha a tűzoltó bácsik tényleg elviszik mindenemet? – kérdezte a kisfiú aggódva.

Emil bácsi arca megnyúlt a meglepetéstől. Nem értette, milyen tűzoltókról meg a gyereknek ugyan milyen cuccáról lehet szó. Amint azonban felvilágosították az előző év húsvétján történtekről, egykettőre összeállt benne a kép.

– Azt a! Állati! – kiáltotta csodálattal teli ámulattal. – Haha-haha-haaa! – nevetett aztán. – Le a kalappal! Lelele-le-le... haha-haha-haaa! – hahotázott. – Fantasztikus! Zsákok, lapátok, utolsó gatya? Zseniális! – öklözte mellkasát széles jókedvében. – És még Ablakokon-Befürkésző-ő-őők isssis-is! – hullámzott egész teszében a roppant nevetéstől.

Rendetlenke elgondolni sem tudta, mi nevetnivaló lehet a számára oly fájdalmas történteken, és csúnya viselkedéséért meg is haragudott bácsikájára, meg, nagyon. (Haragja azonban, szerencsére, nem tartott sokáig.)

– Egyet se félj, Rendetlenke! – simogatta meg unokaöccse fejét Emil bácsi, amikor sikerült végre abbahagynia a nevetést. – Nyuszkó idén eljön hozzád. Neked lesz sok csokitojid, Nyuszkónak meg lesz egy kolosszális, a szobádat keresztben és hosszában átszelő akadálypályája! – magyarázta lelkesen. – A tűzoltókat meg nyugodtan elfelejtheted! – legyintett. – Én mondom, becs szavamra – tette kezét a szívére –, ide be nem teszik a lábukat! Tűzveszélyes anyagokat, balesetveszélyes megoldásokat mi nem alkalmazunk.

– De ha felfordulás lesz... – aggódott Rendetlenke még mindig.

– Felfordulá-ááá... – csodálkozott el Emil bácsi annyira, hogy még a szája is tátva maradt. – Kizárt dolog! – mondta aztán. – A pálya nagyon rendezett lesz, noha egymást érik majd rajta az egyre komolyabb akadályok. Csak győzze szusszal Nyuszkó!

– Akkor építsünk neki egy pihenőpadot is! Legóból, egy szép fehéret! – jött tűzbe Rendetlenke. – Hogy leülhessen, ha elfárad – húzta bácsikáját máris az építős játékaival teli polca felé.

Ezek után az ebédből természetesen nem lett semmi. De még a vacsorából sem. Mind a négyen lázasan dolgoztak az akadálypályán késő estig. Akkor pedig, holtfáradtan, egyből nyugovóra tértek. Azaz Emil bácsi, akinek a saját készítésű, kényelmes toll-pehely-bunda-párnája amúgy is Révfütyülősön volt, nem feküdt le. Helyette unokaöccse terebélyes íróasztala alá telepedett. Onnan majd, ígérte, mini elemlámpája fényénél meglesi ő Nyuszkót, ha Rendetlenkének mégsem sikerülne hajnalig észrevétlenül – szemét csupán résnyire nyitva tarva – ébren

maradnia. Az időt nagyrészt azzal múlatta, hogy emlékezetébe idézte a pályaépítés szakaszait: az elsőt, amikor különféle ötleteket vetettek fel; a másodikat, amikor kigondolták és megtervezték az akadályokat; a harmadikat, amikor nyulas képeket és nyilakkal meg számokkal teli jelzőtáblákat rajzoltak; a negyediket, amikor fogókkal, húzókkal és egyéb szerszámokkal szereltek meg építettek egészen fantasztikus akadályokat; végül az ötödiket, az utolsót, amikor az akadályok köré fürdőszivacsokból egy nagy szőnyeget készítettek, hogy az óvja meg Nyuszkó testi épségét, ha netán leesne Délcegről.

Hajnal felé aztán egyszeriben nesz hallatszott az ajtó felől.

Na végre! – hegyezte borzasztóan a fülét, és meresztette óriásira a szemét Emil bácsi. Alig bírt magával őrült izgalmában! Ő Nyuszkót csak a könyvekből ismeri... eddig még soha nem látta a valóságban, gondolta. Soha! Soha! Soha! – vert szíve ezerrel a torkában. És akkor... elemlámpája halvány (csak általa látott, egészen titkos!) fényénél hirtelen megpillantotta... meg ám! a várva várt látogatót!

Reggel volt nagy öröm! A sok csokitojás és csokinyúl láttán Rendetlenke ujjongott és visongott. Ágya tetejéről majd a plafonig háromszor is felugrott! Amikor pedig Emil bácsi elkezdte mesélni, minek volt tanúja hajnalban, boldogsága nem ismert határokat. Végtelen érdeklődéssel követte bácsikája beszámolóját, folyvást reagálva, hol szóban, hol gondolatban, a hallottakra. Valahogy így:

Hogy te nem aludtál el? Hogy te rögtön észrevetted, amint a szobámba settenkedett? És ne higgyem, hogy egy pirinyót is botorkált volna? Merthogy tudom én, ugye, hogy a nyulaknak nem olyan a szeme, mint az embereknek?

Tudom, ugye, hogy a nyúl a sötétben is szuperul lát? De hogy mondtad? Először körülnézett? Engem is jó alaposan megnézett? Bársonyos fülecskéjével megsimogatta a karom? Talán még meg is puszilt? De csak talán? Mert amikor száját az arcomhoz közelítette, neked hirtelen tüsszentened kellett? És hogy meg ne hallja tüsszentésed, a fejedet rémülten a pulcsidba temetted? Amikor pedig újra láttál, Nyuszkó már az ajándékokat rendezgette? Aztán, feladata végeztével, szerencsére rábukkant a levelünkre? Mert abból megértette, hogy aranyszőrű paripám, Délceg nem rám, hanem őrá vár a startvonalnál? Sugárzott Nyuszkó arca a boldogságtól, hogy végre rá is gondoltak, és nem csupán ő gondol mindig másokra? És Délceg nyergében tényleg született díjugrató módjára vette egymás után az akadályokat? Egyszer el nem bukott a lóval, egyszer le nem esett róla? Fölösleges is volt a szivacsszőnyeg? Hát még a pihenőpad? Merthogy Nyuszkó ugyan el nem fáradt? Három gyors egymásutánban végigugratta mind a tíz akadályt, anélkül, hogy levert volna akár egyetlen rudat? És csak az a kár, hogy közben nem mérted az időt? És nemhogy filmeztél volna? Mert Nyuszkó teljesítménye akár a Guinnessbe is bekerülhetne? És a rekordok könyvében Nyuszkó neve mellett egész kis betűkkel esetleg még az enyém is szerepelhetne? Hogy természetesen csak viccelsz? Ha el is hoztad volna Révfütyülősről a felvevőd, akkor se filmezted volna Nyuszkót? Mert a húsvéti nyusziban tán nem pont azt szeretik a gyerekek a legjobban, hogy annyi titok övezi... hogy semmi biztosat nem tudni róla? Vagy mégis? Mi tán nem tudjuk, hogy kitűnően ugrat és lovagol?

– De! De! De! – kiabált Rendetlenke roppant izgatottan. – Elmondhatom a barátaimnak is? – emelte tekintetét a szüleire, akik szintén nagyon kíváncsian hallgatták Emil bácsi fergeteges beszámolóját. – Megmutathatom nekik a pályát? Telefonálhatok nekik? – tudakolta.

– Persze! – felelték a szülők egyszerre.

Egy óra nem telt bele, és Rendetlenkének hét kis vendége is volt. Mindegyekük, ahogy kérte, kedvenc plüssállatával érkezett. Ki teknőssel, ki mackóval, ki sünivel, ki zebrával, ki zsiráffal, ki makival jött. Az utolsóként érkező Lenke, a tűzoltó bácsi kislánya a C lépcsőházból, pedig egy baglyot hozott. Kiabálta is neki rögtön valaki, hogy: „Nem ér! A bagoly az nem is ugrik, hanem repül! S az persze, hogy átvisz minden akadályt!" (No, ehhez tudni kell, hogy a gyerekek időközben már úgy határoztak, Délceg közreműködéséből nem kérnek, s akadályugratás helyett inkább egy magasugrásfélét rendeznek.)

– De nekem ő a kedvencem, és ugrani fog, ha mondom! Figyeljetek! – kiáltotta Lenke.

Erre a bagoly láthatatlan térdét láthatatlanul hajlította. Hajlította vagy ötször, Lenke elmondása szerint, majd az ugrásnak nekirugaszkodott... és helyből átvitte elsőre a legnagyobb akadályt!

– Na, ha a bagoly ugrik, akkor én, a teknős ne tudnék?! – dünnyögte Berci állatkája.

A teknős azonban csúnyán lebőgött. Ugrott ő, de olyan ügyetlenül, hogy, az akadály összes rúdját leverve, egyenest a vizesárokban landolt! Hej, lett ebből őrült móka! S Bercin kívül mindenki a hasát fogta, annyira nevetett! Hát még mikor a teknős, nagy nehezen kikecmeregve végre az árokból, odacammogott Rendetlenkéhez, s így dünnyögött:

– Következőleg mocsári rokonom küldöm hozzátok. Ő imádja a vizet. Én meg azért egyáltalán nem vagyok oda.

– Hát a hajszárítóért? – kérdezte maki vidáman, a teknős csuromvizes voltára célozva.

– Akarod mondani: a páncélszárítóért? – helyesbített a bagoly.

(Köztudott ugyanis, hogy a teknősöknek hajuk nincs, de páncéljuk van.)

– Azért odavagyok! Adhatnátok egyet – dünnyögte a teknős.

De Elek, aki környezetismeretből nagyon jó volt, így szólt:

– Tudhatnád, hogy az neked, mint hüllőnek, nem való. A nagy forróságtól kiszáradsz... de még el is pusztulhatsz! Melegedj inkább a napon egy kicsit!

A teknős nem kérette magát. Rögvest kicsoszogott Bercivel a balkonra, bemászott Jancsi bácsi csíkos nyugágyába, hogy a lágyan simogató napsütésben szárítkozzon.

Az utcát egyszeriben egy sereg kiscsibe népesítette be, és Berci nagyon kíváncsi volt, hogy a sárga pihehad ugyan melyik ház udvarába fog befordulni, de nem tudta kifigyelni, mert szólította a kötelesség.

– Berci doktor bácsi! Gyorsan! Gyorsan! – kiabálta Kriszta. – A zebra megsérült! Elesett, s a válla kifordult!

– Valami nagyon nem tetszik nekem – mondta Berci gondterhes arccal, miután Rendetlenke szép piros orvosi táskájából elővette a sztetoszkópot, s meghallgatta vele a földön mozdulatlanul fekvő zebra szívverését. – Az állatot azonnal kórházba kell vinni – jelentette ki.

Kriszta erre tárcsázott egy láthatatlan telefonon.

– Mentősök? Baleset történt Nyuszkó akadálypályáján a Retek utcában. Egy fiatal, kék-fehér csíkos zebra a sérült. Kiugrott a válla a helyéről – darálta izgatottan. – Mi beszélünk hozzá, de ő nem beszél. Elájult. Azonnal jöjjenek!

– Iú-iú-iú! Iú-iú-iú! – szirénázott és robogott a pálya felé egy mentőautó nyomban.

A mentősök, Rendetlenke és Kori, egykettőre ráfektették a szegény zebrát egy zsebkendő-hordágyra, s szállították sebesen a kórházba. Ott Tercsi, az ápoló néni adott neki egy injekciót, és a doktor bácsi, ezúttal Ferkó, a helyére rántotta a vállát.

A zebra ekkor magához tért.

– Újra ugrok! Újra ugrok! – lelkendezett, s máris vágtatott a pályára, ahol most egy páros veselkedett neki a legrettegettebb akadálynak.

A kicsi zsiráf rúgta el magát igen bizonytalanul a földtől, s emelkedett, hátán a mackóval, lassan a magasba. Látszott rajta, hogy hű, mennyire fél, nehogy leessen róla a nála jóval testesebb mackó koma!

– Ide! Ide! – visította közben Kori. – Fényképészek, tudósítok, ide gyertek! Ilyenben még nem volt részetek! Medve zsiráfot lovagol! Vagy inkább: medve zsiráfot zsiráfol! – nevetett. – Adjátok hírül a világnak... – kezdte, de egyszeriben elakadt szava a meglepetéstől.

Tudniillik a zsiráf, miután a félelmetes akadályt átvitte, a közönség legnagyobb ámulatára még szaltózott is háromat, mielőtt – négy lábbal egyszerre – földet ért.

– ... hogy itt ma világszám született!! – fejezte be a mondatát Kori. – Riporterek! Interjúra ide! – integetett hevesen.

Erre három ökölből is egy csapásra mikrofon lett, és a büszke zsiráf meg a még nála is büszkébb mackó alig győzte megválaszolni a tengernyi kérdést.

A nap játékainak további mesélésével már nem szaporítom a szót. Fontos, hogy a vártnál is nagyszerűbben alakult minden, és pár nappal később Marcsi néni meg Jancsi bácsi elégedetten állapította meg, hogy tervüket siker

koronázta. Úgy ám! Rendetlenke nem volt többé magányos, mert a gyerekek, akik nála játszottak húsvétvasárnap, állandó vendégek lettek a háznál.

Hanem aztán a tavaszi szünet megmutatta kevésbé barátságos arcát: a legklasszabb játékok és mókák közepette – csak úgy ukk-mukk-fukk – véget ért! És Marcsi néninek, bármily nehezére esett is, meg kellett mondania a fiának, hogy a szép akadálypályának bizony nincs többé helye a lakásban.

– Sajnálom – pillantott végig szomorúan a pályán –, de most már... – kezdte, majd egy nagyot sóhajtott, s elhallgatott.

– El kell bontanom? – kapta el Rendetlenke édesanyja szomorú tekintetét. – Rendetlenség van? – kérdezte ijedten.

– Dehogy! – rázta meg a fejét Marcsi néni tagadóan. – Csak túl nagy ide ez a pálya. Nem tudsz tőle kényelmesen mozogni.

– Tévedés! Igenis tudok! – kiabálta Rendetlenke. – De ha nem tudnék, én akkor se rombolhatnám le, mert nem az enyém, hanem Nyuszkóé – magyarázta, s egyszeriben vad félelem fogta el. – Az övé-é-é-é... – remegett meg a hangja roppant keserűségében. – Úgy örült neki! Ha jövőre nem találja itt, bánatában a szíve is megszakad! – sírta el magát.

Erre, mondanom se kell, Marcsi néni könnyei is eleredtek.

– Majd építünk Nyuszkónak egy még szebb pályát – vette át a szót Jancsi bácsi. – Ennél még százszor szebbet! – próbálta vigasztalni Rendetlenkét.

A kisfiú azonban csak sírt, egyre sírt. Mégpedig olyan szívbemarkolóan, hogy sírását a szülei nem bírták sokáig hallgatni, és így további győzködés helyett inkább eloldalogtak.

Ezután hat teljes napig senki nem beszélt a pályáról. A hetediken azonban maga Rendetlenke hozta szóba.

– Igazatok van: nálunk nem fér – mondta a szüleinek. – De nem kell elbontanom, mert találtam neki egy jó helyet – újságolta.

Talált neki egy jó helyet??? – néztek össze a szülők meglepődve.

– Lenkéék garázsában lesz, az most úgyis üres. Lenke apukája, Anti bácsi megengedi – magyarázta Rendetlenke.

Nyuszkó akadálypályája tényleg Lenkéék udvari garázsába került, s ott a már említett gyerekek meg az összes, Rendetlenkével egy házban lakó kisfiú és kislány játszhatott vele vasárnaponként, illetve később, a nyári szünetben már bármikor, feltéve, hogy akadt egy felnőtt, aki szemmel tudta tartani őket. Általában persze akadt, s ez leggyakrabban Kugli bácsi volt, a házmester. Neki mindig volt tennivalója az udvarban. Vagy a füvet kellett lenyírnia, vagy a fákat, a bokrokat kellett megöntöznie, vagy az aszfaltot kellett felsepernie, vagy a sok esőtől meg az erős széltől lepergett festékű padokat kellett vadonatúj-piros-kékre festenie...

De hogy a lényeget meséljem... egy nap történt valami, ami egy csapásra véget vetett a gondtalan játékoknak. Ne! Ne találgassatok! Dehogy ért véget – megint csak úgy ukk-mukk-fukk – a legjobb mókák közepette a szünet! És dehogy tört darabokra a pálya! És dehogy esett baja az egyik gyereknek! És... a teringettét! Szégyellje magát nagyon, akitől most meg azt hallom, hogy Anti bácsi biztosan vásárolt egy új autót, s erre egyből kidobta a gyerekeket a pályával együtt a garázsából!

Teljesen más történt. Bár az már igaz, hogy Anti bácsinak volt némi köze a történtekhez. Sőt valójában nem is kevés! Hisz ő oltotta a lángokat Andriséknál,

és utána ő számolt be az esetről Lenkének, akitől később meg a játszótársak szereztek tudomást az összegubancolódott és túlmelegedett vezetékekről, a rövidzárlatról és a belőle keletkezett borzalmas tűzről, amelyben Andris és szülei mindenüket elvesztették. Bizony, egy fénykép, egy játék, egy nadrág nem maradt korábbi életükből.

Rendetlenke különösen fájlalta, hogy a vele egyidős fiút és családját ilyen roppant csapás érte. Hasonló tűz akár őnáluk is kiüthetett volna, gondolta. Talán épp akkor, amikor ő, Nyuszkó tojásai után kutatva, csak hajigálta egymásra a holmijait, mit sem törődve a fiókok meg egyebek közé szoruló vezetékekkel.

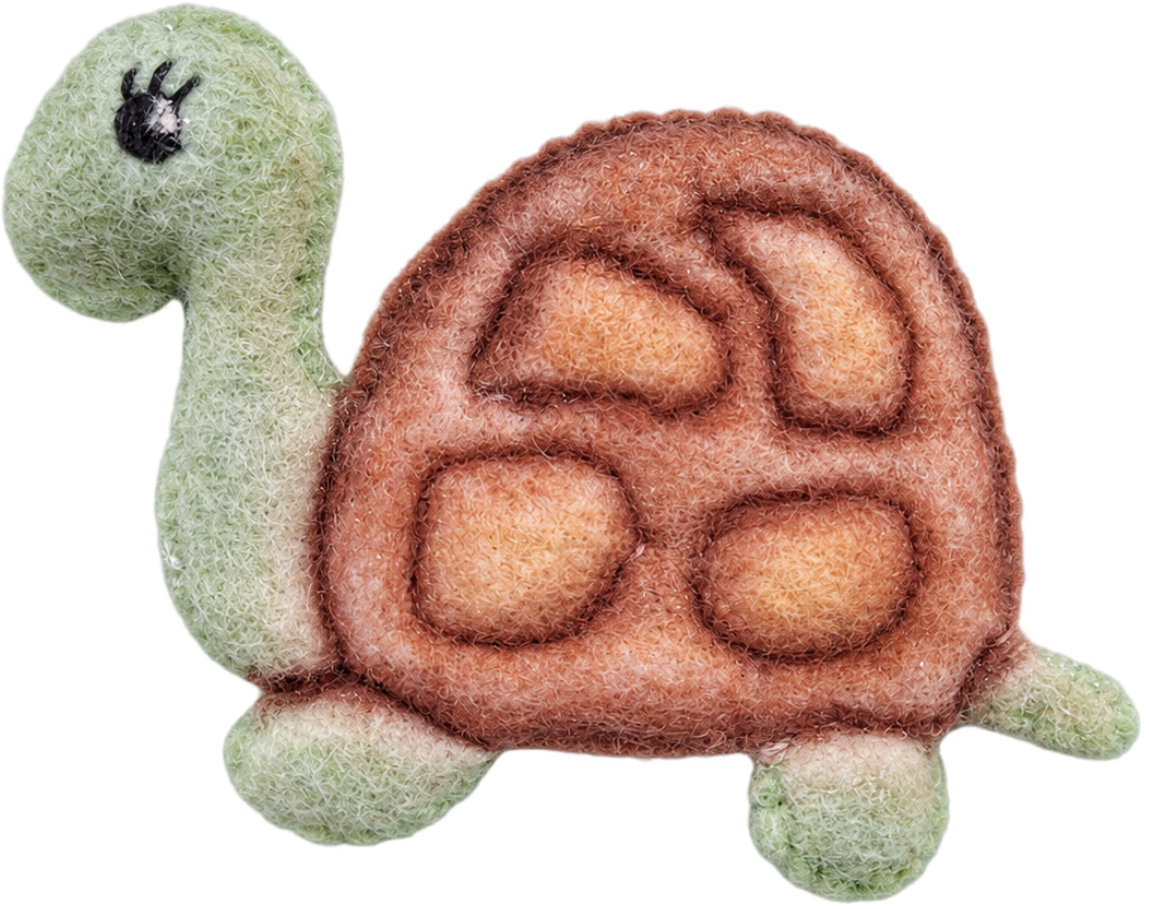
A gondtalan játékoknak egy tűzeset vetett hát véget. A gyerekek többé már nem szórakozni akartak a szünidőben, hanem segíteni a szerencsétlenül járt családnak. Merthogy igaz, egy jószívű ember rögtön Andrisék rendelkezésére bocsátott egy frissen felújított, üres házat, a városuktól nem túl messze, egy faluban, és a család kapott ajándékba – rokonoktól, barátoktól – konyhakredencet, tűzhelyet, ágyat, asztalt, széket, ruhásszekrényt... csakhogy a házból hiányzott még annyi minden: hűtőszekrény, porszívó, függöny, szőnyeg... Andrisék meg, sajnos, nem tudták megvenni mindezt, mert megtakarított pénzük az utolsó bankjegyig mind elégett. („Bár bankba, s nem párnahuzatba tették volna megtakarításuk!" – mondogatta Andris apukája.)

De ott tartottam, hogy Rendetlenke és pajtásai elhatározták, segítenek Andriséknak. Nyomban munkához is láttak. Kugli bácsi pedig csatlakozott hozzájuk... sőt, egyenest az élükre állt. Ismerősöknél paradicsomot, paprikát szedtek, és szőlőt szüreteltek, aztán meg szállították – saját és kölcsönbe kapott – játék talicskákon a sok finom terményt a piacra. Látnotok kellett volna, hogy vették a nénik és a bácsik a sok szép árut! És hogy tetszett nem is egynek, ahogy a gyerkőcök nagy hangon, a kofákat utánozva, kínálgatták a portékáikat! És

hogy ámultak, hogy ezek a dolgos kislányok és kisfiúk milyen ügyesen számolnak már fejben!

Az áruért kapott pénz a helyi bankba került, ahol egy számlán a szünidő végére egy kisebb vagyon gyűlt össze. Megjegyzem, a gyerekek és a házmester munkája nem csupán zöldségszedésről, szőlőszüretelésről meg piacolásról szólt. Volt hogy, ha megfizették, elegáns üzletek előtt sepregettek, vagy kutyát sétáltattak, esetenként ételhordóval ebédért, termosszal meg fagyiért mentek, vagy levelet adtak fel a postán. Esténként pedig, amikor az augusztusi forró nap végre már fáradt-bágyadtan siklott egyre lejjebb az égbolton, párosoztak. A Kugli bácsiból meg a mindig valamelyik házbeli gyerekből álló pár általában legyőzte az ellene játszó, házbeli felnőttekből álló, párt. Ez nem is volt meglepő. Hisz nemcsak Rendetlenke (igazi nevén Levente), hanem Kugli bácsi is okkal kapta a találó ragadványnevét. Ő világbajnok kuglizó, súgta meg egyszer valakinek Kovács Tivadar házmester a Retek utca tizenkettőben. Ezen állítását ugyan se fényképpel, se éremmel nem igazolta, de tulajdonképpen felesleges is lett volna, mert egyesben, bárki ellen állt ki, mindig nyert. A felfüggesztett fagolyót oly értő kézzel indította útjára, hogy az a lengésből visszatérve a felállított kilenc kugliból egyet talpon nem hagyott! Hogy a kuglizásból folyt-e pénz a számlára? Persze! És a vesztesek – hiszitek vagy sem – örömmel fizettek!

Augusztus utolsó napján Anti bácsi, Kugli bácsi meg a gyerekek elmentek a bankba, felvették a pénzt, és elvitték Andriséknak. Mondhatták ugyan a szülők, hogy jaj, nem kellett volna! Hogy jaj, tényleg nem fogadhatják el! És hogy jaj, igazán nagyra értékelik a végtelen jóakaratot meg a rengeteg erőfeszítést, de leginkább ők szeretnének spórolni a legszükségesebbekre!

– Csak nem akarják megsérteni a gyerekeket?! – vonta fel a szemöldökét Anti bácsi, a sok szabadkozást végképp megelégelve.

No, erre már Andriséknak el kellett fogadniuk a pénzt. Hamar meg is vették belőle a még hiányzó legfontosabb dolgokat: a hűtőszekrényt, a mosógépet, a centrifugát, a szőnyegeket és az utóbbiakhoz elengedhetetlen porszívót. Végre lettek takaros függönyök is a házban, amelyeket a vásárolt textíliából Andris anyukája és Marcsi néni közösen varrt meg Marcsi néni új, már elekromos, varrógépén. Andris pedig megkapta a hőn áhított sokfiókos íróasztalt, amelyet Jancsi bácsi egy asztalos barátja készített el a helyi fatelepen vett deszkákból.

Szeptember utolsó vasárnapján Andrisék megtartották a házavatót, amelyre meghívtak mindenkit, aki segített nekik újra otthont teremteni. Tyű, mennyi finomság tornyosult a konyhasztalon! Volt annyiféle harapnivaló: sós rudacska, sajtos pogácsa, francia krémes, csokitorta, diótorta, almás pite és meggyes rétes! Inni pedig piros szívószállal limonádét, málnaszörpöt és kólát lehetett. A felnőttek beszélgettek, a gyerekek bújócskáztak, fogócskáztak és táncoltak a nagy házban, merthogy zene is volt ám! Tudniillik az egyik szomszéd átvitte Andrisékhoz a lemezjátszóját és pár lemezét.

Hogy tetszett Rendetlenkének, ahogy Lenke két nagy, szőke copfja tánc közben ide-oda ugrált! És hogy tetszett neki, amikor pillantása a lányéval találkozott! Lenke szeme hol ilyen, hol olyan, gondolta. Szemüveg nélkül egész apró és seszínű, míg szemüvegben nagy, s olyan kék, mint a tenger, amihez ő egy nap úgy szeretne elmenni!

Bocsássatok meg! Elkalandoztam. Szóval folyt a mulatság, a málnaszörpözés, a piteevés... és mindenki remekül érezte magát. De csak addig, amíg

Rendetlenke – Andris hatalmas szobáján körbetekintve – nagy hangon be nem jelentette, hogy:

– Nyuszkó akadálypályája Andrisé lesz!

Ha láttátok volna a gyerekek arcát! Andrisé és Lenkéé felcsillant, a többieké azonban nagyon elkomorult.

– De hát az Nyuszkóé! – kiáltotta valaki döbbenten.

– De hát az a tied! – kiáltotta oda Rendetlenkének szemrehányóan másvalaki.

– De hát az a mienk! – horkantak fel a legtöbben.

És ez a „mienk", amiből ő most egyszeriben kimararadt, nagyon bántotta Andrist. Olyannyira, hogy egy csapásra elege lett az összes játékból meg vendégből. Legfőképpen azonban Rendetlenkéből lett elege. (Hogy miért? Ezt valószínűleg nem tudta volna megmondani.)

– De én nem is akarom a pályát – motyogta.

Pedig dehogynem akarta! Az előző vasárnap játszott már vele ő is a garázsban. És akkor vagy háromszor elmeséltette Rendetlenkével, hogy Emil bácsi pontosan mit is látott húsvétkor.

– Ha nem akarod, az más – mondta Rendetlenke, hirtelen rém kellemetlenül érezve magát.

És a többi vendég gyerek is hozzá hasonlóan érezhette magát, mert egyszeriben mind csak egyet akart: mielőbb hazamenni. Még tanulniuk kell, még meg kell írniuk a leckéjüket, még össze kell készíteniük a könyveiket másnapra, mondták a felnőtteknek. Azok meg csak csodálkoztak, hogy egyszerre ennyire sietős lett mindnek. De ha a gyerkőcök menni szeretnének, mert van még otthon feladatuk, akkor mese nincs, irány haza azonnal! – vélekedtek.

A hazafelé út kifejezetten csendes volt a kisbuszban. A felnőttek eleinte furcsállták is ezt a gyerekek társaságában felettébb különös csendet.

– Persze lehet, hogy a sok játékban nagyon elfáradtak – vetette fel később egyikük.

– Meg nyomasztja őket, hogy még tanulniuk is kell! – kontrázott rá egy másikuk.

Ezek után pedig már nem találtak semmi meglepőt a gyerekek viselkedésében.

A szokatlan csendesség azonban folytatódott a következő napokban. Mintha emésztené valami a gyerekeket, gondolták a szülők. De hiába faggatóztak, csemetéikből egy szót ki nem húztak!

Természetesen Marcsi néni és Jancsi bácsi sem járt a többi anyukánál és apukánál nagyobb sikerrel, mert amikor kérdezgették Rendetlenkét, mi a baj, a kisfiú általában csak rándított egyet a vállán válaszul.

– Semmi – mondta még alkalomadtán.

Majd, amikor a szülei már nem látták, mit csinál, a ceruzatartójából mindent kiöntött az íróasztalára. „Semmi" – kezdte el aztán egyesével visszapakolni a helyére a számos radírt, ceruzát, golyós-, töltő- és filctollat. „Semmi" – sóhajtotta oda szép sorjában mindnek, kivéve a legutolsónak. Annak vadul kiabálta oda, hogy: „Semmm-mi-i-i-i!"

A lakásavató óta eltelt egy hét, és vasárnap lett újra. Kugli bácsi azonban hiába nyitotta ki – az időközben már rá bízott kulccsal – a garázsajtót. Kiderült,

hogy senki nem ér rá játszani, mert kinek tanulnia kell, ki kirándul valahova, ki rokonokhoz utazott, ki a fürdőbe ment...

Pedig ő még a kuglit is felállította nekik, meg a pingpongasztalt is előgurította a tárolóból! – bosszankodott a házmester. Különös, rendkívül különös, csóválta a fejét. És Andris se jött! – dörmögte magában. Pedig az apja megígérte, hogy megint elhozza!

Ezután eltelt egy újabb hét... ismét vasárnap lett, de a gyerekek valahogy továbbra sem értek rá együtt játszani.

– Tennünk kell valamit – mondta Marcsi néni Jancsi bácsinak ebéd után. – És nemcsak Rendetlenke miatt, hanem miatta is! – mutatott konyhájuk ablakából a házmesterre, aki most is, mint már egy hete mindig, csak ült magába roskadva az udvarban.

Hát igen, Kugli bácsi már hét napja nem sepregetett, nem öntözte a fákat, a bokrokat... nem csinált az égvilágon semmit, csak ült egy padon, szótlanul és bánatosan maga elé meredve. Ha köszöntek neki, csak biccentett egyet közömbös arccal. Ha valaki kávézni hívta a közeli cukrászdába, a szíves meghívást elintézte egy legyintéssel.

– A gyerkőcökön kívül szegénynek nincs senkije – mondta Marcsi néni. – Vagyis van egy fivére – helyesbített –, de az nagyon elfoglalt – sóhajtotta.

Majd összedugta a fejét a férjével, hogy kigondolják, mit tegyenek, hogy minden visszatérjen a rendes kerékvágásba. Töprengtek, tanakodtak már jó ideje, mind bánatosabban, mind keserűbben, amikor Jancsi bácsi arca végre felderült.

– Megvan! – kiáltotta a férfi izgatottan. – Őt kell hívni! Az Emilt! Ő ért legjobban a gyerekek nyelvén – magyarázta lelkesen. – Ha felderíti az ügyet, sínen leszünk! – mondta, és hirtelen támadt örömében egy nagy puszit nyomott Marcsi néni homlokára.

Emil bácsi, amint telefonáltak neki, azonnal kapta útitáskáját (meg toll-pehely-bunda-párnáját!), és futott a vasútállomásra, hogy elérje azt az egy szem vonatot, amely vasárnap is megállt a pinduri Révfütyülősön.

– Nem egészen értettem a telefonban, mi olyan sürgős, hogy nem lehetett az ideutazásommal legalább a hét közepéig várni! – zsörtölődött Emil bácsi a sógorának, aki kiment elé az állomásra. – Micsoda ügy? Micsoda titok? Milyen letargikus Kugli??? – darálta. – Egyébként meg milyen hülye neve van! – kiáltotta. – Inkább Mauglinak hívnák! Az sokkal jobban hangzik, és azt A dzsungel könyvéből mindenki ismeri – hadarta, majd még gyerekkori kedvenc olvasmányairól regélt jó darabig.

És Jancsi bácsi csak ezután mesélhette el a történteket, helyesebben azt, amit ők, szülők tapasztaltak a házavatót követően.

– Neked azt kell mielőbb kipuhatolnod – mondta sógorának végezetül –, hogy a kölyköknek miért nincs már kedvük együtt lenni.

Rendetlenke nagyon megörült a nagybátyjának.

– De jó, hogy itt vagy! Nem is vártunk! – ugrott a nyakába, amint meglátta. – Gyere! Gyere! – tuszkolta egyből sakkozni meg kártyázni a szobájába.

Játszottak is pár partit, de aztán egyszer csak Emil bácsi az órájára pillantott, felpattant a helyéről, s így szólt:

– Ne haragudj, de most mennem kell.

– Menned?? – nézett rá Rendetlenke roppant csalódottan.

– Ühüm! Egy barátommal kell találkoznom. De ígérem, mielőtt lefekszel, itt leszek.

– De hát olyan jót játszottunk! Maradj legalább még egy kicsit! – kérlelte bácsikáját Rendetlenke.

– Nem tehetem. Már így is kések – magyarázta Emil bácsi. – És ha áthívnád egy barátodat? – vetette fel.

– Én veled akarok játszani!

– Miért?

– Csak! – rándított egyet a vállán Rendetlenke.

– Én legjobban a barátaimmal szerettem játszani.

– Te te vagy. Én meg én vagyok – mondta Rendetlenke komoran.

– No, ha te te vagy, én meg én, vagy épp fordítva: én te, te pedig én – nevetett Emil bácsi –, akkor most pá! – lépett ki a szobából. – Mert én, Révfütyülőssy Telekfalvi Emil, biztosan nem akarok még többet késni! – kiabálta már a lakásajtóból.

Persze, hogy nem volt találkája senkivel. Csak ki akarta ugratni a nyulat a bokorból. Úgy gondolta, ha szavait hallva unokaöccse elárulja, mi nincs rendjén, akkor ő majd az igazából nem is létező találkájára természetesen el se megy, ha viszont unokaöccse nem beszél, akkor ő meg bizony eljátssza, hogy elmegy erre a találkára, hadd érezze magát a gyerek még magányosabbnak, mint előtte!

Nagyon elszámította azonban magát, ha úgy képzelte, hogy az ő távolléte – amely mellesleg kétórásra sikeredett – majd annyira megviseli a játszótárs

nélkül maradt Rendetlenkét, hogy utána az majd bánatában nyomban kiönti neki a szívét.

Amikor visszaért, Rendetlenke egyáltalán nem tűnt bánatosnak. Túl volt már a fürdésen, a vacsorán... s most, lefekvés előtt, egy, szokás szerint önmagának kijelölt, szöveges számtanpéldán dolgozott.

– Szabad? – dugta be a fejét Emil bácsi Rendetlenke szobája ajtaján.

– Persze! Ülj le! – mutatott az ágyára Rendetlenke. – Csak befejezem – koppintott ceruzájával a füzetére –, s rögtön játszunk.

Úgy is lett: előbb társasoztak, utána sakkoztak, majd megint társasoztak... De feleslegesen, mert Emil bácsi, sajnos, játék közben sem tudott kiszedni unokaöccséből semmi fontosat. Csak ne szorítaná annyira az idő! – kívánta. Másnap estére okvetlenül otthon kell lennie, gondolta éppen, amikor Marcsi néni feltűnt a láthatáron, s így szólt szigorúan:

– Játék berekesztve! Fekvés azonnal! Holnap iskola.

Rendetlenke, szép engedelmesen, tüstént ágyba bújt. Nem sokkal később a szülők is nyugovóra tértek... lógó orral, csalódottan, mert tudták már, hogy Emil bácsi erőfeszítéseit nem koronázta siker. „Kemény dió a gyerek" – mondta nekik Emil bácsi. Bosszúsan vagy inkább büszkén? – nem tudták eldönteni. De ezt most hagyjuk is! Lényeg, hogy a szülők után Emil bácsi is rögtön lefeküdt, mégpedig a nappaliban felállított vendégágyra, és, kényelmes toll-pehely-bunda-párnájával a feje alatt, megpróbált elaludni. Gondolatai azonban nem hagytak nyugtot neki. Űzték, kergették egymást... zsibongtak és zakatoltak a fejében szakadatlan! Egészen addig, amíg egyszer csak ba-a-a-a-a! a zubogó víz hangja túl nem harsogta őket.

No, erre Emil bácsi, mint a nyíl, kipattant az ágyból! Jobbra kémlelt, balra kémlelt, meg egyenest, a vécé irányába, és amikor látta, hogy az jön ki a vécéből, akit ő remélt, párnáját a hóna alá csapva, utána lopakodott a gyerekszobába.

– Alszol? – suttogta.

– Nem – búját vissza az ágyába Rendetlenke éppen.

– Én sem. Talán a kutya miatt – sóhajtott Emil bácsi. – Megszoktam már, hogy Figyu mindig a közelemben alszik.

– Ha akarsz, mellém feküdhetsz – mondta Rendetlenke jószívűen.

– Túl keskeny az ágyad mindkettőnknek. Sátrazzunk inkább! – javasolta Emil bácsi.

– Sátrazzu-u-unk?? – döbbent meg a kisfiú. – Vigyük le a folyóhoz a sátrat meg a hálózsákokat az éjszaka kellős közepén???

– De-ho-hogy! – nevetett Emil bácsi. – Az íróasztalod köré lepedőt kanyarintunk, alája pedig az én párnámat meg a te takaródat tesszük, és egyből kész a sátrunk!

– Milyen izgi is volt itt húsvétkor! – mondta Emil bácsi, amint elhelyezkedtek az újdonsült sátorban. – Képzeld, ha Nyuszkó rajtakapott volna, hogy figyelem... hogy innen szurkolok neki, hogy még a tornyos akadályt is átvigye! Igaz is, mi van a pályával? Apád mesélte, hogy Lenkéék garázsába került. Játszotok még vele? – kérdezte.

– Játszunk – sóhajtotta Rendetlenke. – De most már aludjunk, mert nagyon álmos vagyok!

Emil bácsi figyelmét nem kerülhette el, hogy az eddig egy kicsit sem álmos Rendetlenke hirtelen azonnal aludni akart. Gól! Gól! Gól! – örvendezett magában. Zseniális ez az Emil! Valóságos fenomén! Vagy inkább őrült nagy mázlista? Aki a Nyuszkóval történtek felelevenítésével csak el akarta indítani a beszélgetést, de helyette egyből pont a lényegre tapintott! Világos: a pályával lehet valami, vélte. Talán letört belőle az egyik akadály, vagy darabokra hullott az egész. Magától. Mert meglazultak a csavarok... mert elengedett a ragasztó... Vagy nem is! Az egyik gyerek véletlenül ráesett és összetörte. De lehet, hogy egyáltalán nem volt véletlen. A gyerek... a pályát... szántszándékkal verte szét!!! Mérgében... esetleg irigységében, s ez fáj annyira Rendetlenkének – gondolta.

– Ébren vagy még? – kérdezte aztán.

Választ azonban nem kapott. Azaz dehogynem! Egyszeriben erős szuszogás, majd felettébb hangos horkolás hallatszott.

– Úgyis tudom, hogy nem alszol! Ide figyelj – veregette meg Emil bácsi unokaöccse vállát – , nekem nyugodtan elárulhatod, mi történt a pályával! Ha széttört, semmi gond, csinálunk egy újat – ígérte.

– Nem tört szét – mondta Rendetlenke kelletlenül. – De most már tényleg hagyjál aludni! – emelte fel a hangját. – Máskülönben visszamegyek az ágyamba! – fenyegetőzött.

Emil bácsi azonban nem hátrált meg.

– Ki verte szét? Ki? Az Elek vagy a Kori? – faggatózott rendületlenül.

– Egyikük se... – kezdte Rendetlenke.

– Akkor ki? – vágott Emil bácsi egyszeriben rém türelmetlenül unokaöccse szavába.

Na, erre Rendetlenke elsírta magát, s egy jó darabig csak sírt és sírt. Utána viszont végre elbeszélte a történteket.

– Ugye segítesz visszaszerezni a barátaimat? – kérdezte aztán.

– Megpróbálok kigondolni valamit.

– De ugye újra olyan lesz minden, mint előtte?

– Reméljük – mondta Emil bácsi némi gondolkodás után, de ezt unokaöccse már nem hallotta.

(Rendetlenkét ugyanis eddigre már elnyomta az álom... az édes álom, amely legalább egy időre oldotta szívében a félelemmel teli bizonytalanságot.)

Reggel, amikor Marcsi néni bement a gyerekszobába (s majd elájult, hogy a fiát meg a testvérét az íróasztal alatt találja!), Emil bácsi terve már kész volt.

– Ne, Marcsikám, ne ellenkezz! – mondta a férfi a nővérének reggeli közben. – Írd csak meg azt az igazolást! Attól nem dől még össze a világ, ha Rendetlenke ma kivételesen nem megy iskolába! Értsd meg, mielőtt délután hazautazom, feltétlenül át kell beszélnem vele a dolgokat!

– Jó – sóhajtott Marcsi néni –, az igazolás meglesz, megírom – ígérte. – De én mit csináljak? – nézett öccsére kérdőn.

– Mondtam már, te nyugodtan elmehetsz az iskolába. Rád most semmi szükség.

No, ez a rá-most-semmi-szükség borzasztóan rosszulesett Marcsi néninek. Egy anyára – különösképp ha az még tanítónő is – mindig szükség van, vélte, de nem mondott semmit. Fő, hogy Emil kiderítette, mi történt, és hogy beszél a gyerekkel, gondolta.

Amikor elmentek a szülők otthonról, a még igen álmos Rendetlenke is megreggelizett, majd kiült nagybátyjával az erkélyre, a kellemes napsütésbe.

– Hogy is mondtad a házavatón? – tért Emil bácsi rögtön a lényegre.

– Nyuszkó akadálypályája Andrisé lesz!

– És erre a többiek mit kiabáltak?

– Azt, hogy az az enyém. Meg azt, hogy az Nyuszkóé!

– Mást nem mondtak?

– De! Még azt is mondták, hogy a pálya az övék!

– Szerinted valójában kié?

– Nyuszkóé. De ő nem vitte el. Így leginkább az enyém, mert én építettem.

– Biztos vagy benne, hogy a tiéd?

– Persze! – bólintott Rendetlenke.

– Akkor most azt mondd meg – mutatott Emil bácsi a játszótér irányába –, hogy a csúszda kié!

– A gyerekeké.

– Nem az építészé, aki megtervezte, vagy azoké, akik megépítették?

– Nem, mert a gyerekeknek csinálták.

– De a gyerekek nem vitték el, a játszótéren hagyták, és...

– A csúszda akkor is az övék! – kiabálta Rendetlenke indulatosan. – Az övé-éék! – ordította haragosan.

Emil bácsi azonban nem jött ki a sodrából.

– Igazad van, a csúszda a gyerekeké. De a pálya is! – jegyezte meg szelíden.

– Az övé-éék??? – sivította Rendetlenke hitetlenkedve.

– Nem – rázta meg a fejét Emil bácsi –, a tiétek!

Rendetlenke erre nem szólt semmit. Szemét összeszűkítve várta a folytatást.

– Lenkéék garázsában van, és mindegyikőtök játszik vele – magyarázta Emil bácsi higgadtan.

– Csak azért, mert én megengedem! – vágta ki Rendetlenke élesen.

– Nem lényeg – csóválta a fejét Emil bácsi. – De jó – sóhajtotta –, tegyük fel, hogy a pálya csakis a tiéd...

– Na ugye! – rikkantotta Rendetlenke.

– Állj! Azt mondtam, tegyük fel – hangsúlyozta Emil bácsi –, hogy csak a tiéd. De akkor tegyük fel azt is, hogy ez a lakás meg csak a szüleidé! Hisz ők vették... egyszer, amikor te még meg se születtél! Te mit szólnál hozzá, ha ők a te megkérdezésed nélkül valakinek csak úgy elajándékoznák?

– Én egyáltalán nem akartam a pályát csak úgy elajándékozni! – tiltakozott Rendetlenke hevesen. – Én Andrisnak akartam adni, akinek az összes játéka elégett!

– Értem én, de... – hallgatott el Emil bácsi.

– De? – kérdezte Rendetlenke kíváncsian.

– A pályát, ahhoz hasonlóan – mutatott Emil bácsi a játszótéri csúszda irányába –, nehéz lenne most már úgy elvinni innen, hogy az legalább néhányotoknak rosszul ne essen.

– Hmm, erre nem gondoltam – ismerte el Rendetlenke.

– Azt mondtam, nehéz – hangsúlyozta Emil bácsi –, nem azt, hogy lehetetlen.

– Mit tehetnénk? – tudakolta Rendetlenke egyből rém izgatottan. – Van ötleted?

– Nekem, Révfütyülőssy Telekfalvi Emilnek ne lenne? – mosolygott Emil bácsi. – Viccelsz, te fiú?

– Mondd már!

– Előbb felelj egy kérdésemre! Ha jól felelsz, elmondom.

– És ha nem? – ijedt meg Rendetlenke.

– Jó, mindenképpen elmondom – simogatta meg Emil bácsi unokaöccse fejét. – De azért felteszem a kérdést, hátha kitalálod rá a választ. Háromszor próbálkozhatsz. A kérdés így szól: milyen esetben nem fájna neked, ha onnan – mutatott a játszótérre – a csúszdát egy nap elvinnék?

– Ha nem lenne szívem! – vágta ki Rendetlenke.

– De szív nélkül te nem is létezhetnél!

– Rendicsek! Akkor most mást mondok. Akkor nem fájna, ha elvinnék onnan azt a csúszdát... ha... ha lenne ott egy másik is! – derült fel Rendetlenke arca.

– Vagy? Járasd már az agyad!

– Nem fájna... nem fájna – törte a fejét roppantul Rendetlenke –, ha... ha... a régi helyébe egy új, s még nagyobb kerülne!

– Helyes! – tapsolt Emil bácsi elismerően.

– Építsünk akkor egy új pályát? Egy hatalmasat?

– Nem feltétlenül. Mindenesetre üresen nem maradhat a garázs. A mostani játékotok helyébe talán egy hasonló dolog kell, de lehet, hogy valami egészen más. Fontos, hogy ez az új tudom-is-én-micsoda annyira lekösse a barátaid érdeklődését, hogy a Nyuszkónak készült pálya egy parányit se hiányozzon nekik.

– Mit építsünk? – tudakolta Rendetlenke felvillanyozva.

– Ezt már nektek kell kiokoskodnotok – vonta meg Emil bácsi a vállát hanyagul. – Én most visszamegyek a sá-áá-hátorba – ásított egy óriásit.

Amikor Marcsi néni dél körül hazaért, testvérét meg fiát ismét az íróasztal alatt találta. Mit sutyorogtok? Hogy Emil bácsi és Rendetlenke biztosan úgy aludtak ott azon a kényelmes toll-pehely-bunda-párnán, mint a bunda? Eltaláltátok! És estig talán fel se ébredtek volna, ha Marcsi néni finom borsólevesének illata hamarosan meg nem csiklandozta volna orruk.

Délután Emil bácsi hazautazott. De előtte még meghagyta Rendetlenkének, hogy mielőbb beszéljen Lenkével. Elsőként mindenképpen vele értekezzen, s csak utána a többiekkel! – kötötte a lelkére. Hisz, ha jól értette, mondta, az ő drága unokaöccsén kívül a kislány volt az egyetlen, aki azonnal és boldogan átengedte volna a pályát Andrisnak.

Lenke nagyon megörült, amikor este Rendetlenke áthívta magukhoz.

– Igaza van a bácsikádnak! Igazaaaa! – kiáltotta elragadtatva, amint meghallotta, hogy Emil bácsi szerint nekik most mit kellene tenniük. – Ha a pályát elajándékozzuk, akkor a helyébe tényleg kell valami – bólogatott helyeslően. – Mit szólnál hozzá, ha... ha... ha például egy babaházat rendeznénk be a garázsban? – kérdezte.

– Az fiúknak nem való! – hurrogta le a kislányt Rendetlenke.

– De ti lennétek az apák, mi, lányok, meg az anyák! Ti csak este jönnétek haza a munkából, s akkor együtt vacsoráznánk meg fürdetnénk a gyerekeket.

– Legyen inkább egy indiánsátor a garázsban! Szerzünk egy hatalmas pipát, amit a törzsfőnök szív majd, miközben a harcosaival, a többi fiúval, tanácskozik.

– Hát a lányok? – ráncolta a homlokát Lenke.

– Ők táncolni fognak, és tollkorona helyett nekik virágfüzérük lesz.

– Nem jó! – csóválta a fejét Lenke. – Táncoljanak inkább a fiúk, belőlünk meg legyenek bátor harcosok!

– De hát a fiúk erősebbek a lányoknál! – ellenkezett Rendetlenke.

– Az indiánosdit különben nem is szeretem – vallotta be Lenke. – Olvastam, hogy az apacsok, miután megölik ellenségeiket, megskalpolják őket! – szorította mindkét kezét a feje tetejére elszörnyedve.

– És ha egy űrállomást építenénk, benne pici, zöld űrlényekkel? – vetette fel Rendetlenke.

– Egy űrállomás űrlényekkel? – csillant fel Lenke szeme. – Az nagyon jó lenne! – kiáltotta.

Némi fontolgatás után azonban ezt az ötletet is elvetették. A következő háromat szintúgy. Utána meg már további ötletekre nem maradt idő, mert Lenkének haza kellett mennie.

Csütörtök délután azonban a kislány ismét átment Rendetlenkéékhez – ezúttal hívás nélkül, magától.

– Tudom már, mit csinálunk! – újságolta boldogan, mihelyt leült a kisfiú szobájában.

– Mit? – tudakolta Rendetlenke izgatottan.

– Mindenki kitalál magának valami érdekeset meg hasznosat, és azt csinálja. Nekünk kettőnknek egy irodánk lesz a garázsban.

Irodájuk??? – lepődött meg Rendetlenke, s rögtön az apukájáé jutott az eszébe, ahol ő, gondolta, milyen pompásan is pörög mindig a forgószékben,

meg ír a nagy, fekete írógépen, amikor azt a gépíró néni megengedi! – Miféle irodánk? – kérdezte aztán. – Nyomozó?

– Dehogy! – nevetett Lenke. – Tervező! Te rajzolni és számolni szeretsz. Én meg, tudod, tele vagyok ötletekkel. Én kitalálom, mit tervezzünk, te megrajzolod, és megcsinálod hozzá számításokat.

– Milyen számításokat?

– Kiszámolod, milyen anyagból mennyi kell. Vagy hogy milyen hosszú és széles legyen valami.

– Például mi?

– Mit tudom én?! Attól függ, kinek mije ég el a tűzben, és mivel lehet azt olcsón vagy ingyen pótolni.

– Milyen tűzben? – nézett Rendetlenke a kislányra értetlenül.

– Hát a lakástűzben, ami errefelé gyakran van.

– Akkor ha elég például Kugli bácsi porszívója, te kitalálsz... nem is! rögtön feltalálsz neki egy...

– Nem kell csúfolódni! – vágott Lenke Rendetlenke szavába sértődötten. – Mi nagyon egyszerű dolgokat fogunk tervezni, és csak gyerekeknek – magyarázta.

– Akkor jó. De... amit mi megtervezünk, ki csinálja meg?

– A kivitelező!

– A kit-vitel-vizező??? – mulatott Rendetlenke a számára ismeretlen szón.

– A ki-vi-te-le-ző – szótagolt Lenke nagy komolyan, amolyan „tanító nénisen”. – A Szabi, a Józsi meg az Elek ezermesterek. Ők lehetnének a kivitelezők.

– Mondtad már nekik?

– Nem. De szombatra összehívunk mindenkit, kibékülünk...

– És utána jöhet a folytatás! – dörzsölte össze a tenyerét Rendetlenke.

Amikor szombat délután a szokásos társaság egybegyűlt a garázsban, hamar kiderült, hogy senki nem neheztel már, és örömmel lemond az akadálypályáról... feltéve, hogy Lenke elképzelése tényleg megvalósul!

– Mindenkinek lesz itt egy saját kis helye? – ízlelgette az elgondolást valaki.

– És itt azt csinálja majd, amivel ő a leginkább segíthet az andrisféle gyerekeken? – ízlelgette az elgondolást másvalaki. – Ez szuper szupi! – kiáltotta elragadtatva.

– Szupi, szupi, szupi! – visszhangozták a többiek.

Ezt követően az ötletek mint pingponglabdák pattogtak és repültek sebesen egy rettentő izgalmas szettben. Valaki feldobott egy ötletet, és azt valaki más máris módosította, vagy egyszerűen megtoldotta még valamivel. Az eredeti ötlet így folyvást alakult, nőttön-nőtt... Közben, persze, teljesen új ötletek is napvilágot láttak... formálódtak, terebélyesedtek szüntelen, és szálltak a fiatalság határtalan képzelete szárnyán. Egészen addig, amíg Kugli bácsi, aki a garázsajtóból mostanáig szótlanul figyelte a gyerekeket, hirtelen közéjük nem lépett.

– Legénység, vitorlákat behúzni! Lehorgonyozni! – kiáltotta, a néhai hajóskapitány nagyapjától hallott parancsszavakat használva ezúttal is, mint mindig, amikor azt akarta mondani a gyerekeknek, hogy sok beszédnek sok az alja.

No, erre mindenki választott magának, azaz Lenke magán kívül még négy pajtásának is, egy megfelelőnek gondolt tevékenységet.

– Stipi-stopi, nekem az ablak melletti hely kell! – kiabálta Kriszta – Én palántákat fogok nevelni, s azokat adom majd ajándékba! A palánta egy új és szép élet ígérete.

– Nekem meg a legsötétebb sarok kell a bűvésztrükkjeimhez – mondta Tomi. – Ugye járhatnak ide Andrison kívül más gyerekek is, akiknek a háza leégett? – pillantott Kugli bácsira kérdőn.

De még mielőtt az válaszolhatott volna, Tercsi így szólt:

– Ha eljönnek, én megtanítom őket a cipőfűzőjükre olyan csomót kötni, hogy annak a csodájára járnak majd! S akkor már nem sajnálni, hanem irigyelni fogják őket!

– Mi pedig – mutatott Lenke Rendetlenkére – megtervezzük nekik, amit csak kívánnak. – És, ha akarjátok – fordította tekintetét Szabira, Józsira és Elekre, akik most épp egymás mellett álltak –, ti lesztek a kivitelezők. Ti valósítjátok meg a mi terveinket. Kalapáltok, szegeltek, fúrtok-faragtok...

A három fiú mohón itta be a hallottakat. Lelkesen bólogattak, és eszükbe se jutott elmondani, ők mit gondoltak ki maguknak.

– Cégtáblája is lesz mindenkinek – jelentette be Lenke.

– Cégtábla?? Az meg mi fán terem? – tudakolta Kori.

– Az egy olyan tábla, amin egy cég neve és szolgáltatása olvasható – magyarázta nagy hozzáértéssel Berci.

– Vagy valakinek a neve meg a foglalkozása van a táblára írva – mondta Rendetlenke.

– Az enyémen akkor az lesz, hogy: Jakab Teréz cipőfűző-csomózó – közölte Tercsi.

– A miénken meg az, hogy: Rendetlenke tervezőiroda – mondta Lenke.

És erre szegény Rendetlenkének úgy összeszorult a torka, hogy... alig kapott levegőt! Ugyan honnan tudja Lenke, hogy őt otthon így hívják? Ki árulta el neki? Emil bácsi talán? Vagy a vékony falon át maga Lenke szerzett róla tudomást? – tűnődött. Mindenesetre pocsék dolog, hogy ezt most másoknak elmondja! Pocsék, pocsék, pocsék! Nem is fog vele többé barátkozni! – határozta el.

De mit hallott?

– A rendetlenke egy szónak hangzik, pedig igazából három szóból áll: Rend, et, Lenke. Rend Levire utal – intett fejével Lenke Rendetlenkére. – Ő a rend maga, ti is tudjátok. És ha egy tervezőiroda nevében a rend szó benne van, akkor az emberek a tisztaságra, a pontosságra, a...

– És az et meg a Lenke? – vágott Szabi a kislány szavába türelmetlenül.

– A Lenke, az természetesen én vagyok.

– És az et?

– Az franciául van, s azt jelenti, hogy „és”. Igazából, persze, é-vel és t nélkül ejtik, de e-vel és t-vel ejtve nekünk sokkal jobb, mert akkor a három szót egybeolvasva azt kapjuk, hogy: rendetlenke – magyarázta Lenke, aki nagyon büszke volt arra, hogy ő az iskolában franciát is tanul.

– De hát az előbb még azt mondtad, hogy a rend szó nagyon jó egy tervezőiroda nevében. Nem gondolod, hogy a rendetlenke épp a rend ellentétét, a rendetlenséget sugallja?! – tiltakozott Berci.

Rendetlenke legszívesebben a föld alá süllyedt volna, hogy ne hallja, amit Lenke – gondolta rémülten – most már biztosan el fog mondani a többieknek. Azt, hogy ő régen annyira rendetlen volt, hogy egyszer még a tűzoltóknak is ki kellett szállniuk hozzájuk.

– A táblán a nagy kezdőbetűk miatt legtöbben csak azt fogják olvasni, hogy Rend és Lenke. Ami köztük van, azt észre se veszik. De ha mégis, annál jobb!

– Mert egy jó szójáték kifundálásához, mint egy jó terv kigondolásához, találékonyság kell – bólogatott az előbb még tiltakozó Berci most helyeslően.

– Pontosan! – kiáltotta Timi elragadtatva Berci kifejezőkészségétől.

– Az iroda neve megszavazva! – tapsolt valaki lelkesen.

Utána pedig mindenki tapsolt. Még Rendetlenke is, akinek szívét egyszeriben melegség töltötte el. Megkönnyebbült, hogy féltve őrzött titkára nem derült fény. És felettébb boldog volt amiatt, amit Lenke mondott: ő (Rend) és Lenke annyi mint: Rendetlenke! Tehát Lenke úgy érzi, ők ketten egyek, gondolta. Egyek, egyek, mint a szerel-mesek! – verselt magában ujjongva.

Miután a gyerekek még egyszer elsorolták, ki mit fog csinálni a garázsban, Kugli bácsi megkérdezte tőlük, mikor akarják elvinni a pályát Andrisnak.

– Holnap! – kiáltották.

Úgy gondolták ugyanis, másnap, azaz vasárnap, Andris biztosan otthon lesz.

– És hogy viszitek? – érdeklődött Kugli bácsi. – Előbb darabokra szeditek, utána meg Andriséknál összeszerelitek?

– Nem! – kiáltotta Ferkó. – Egészben visszük! A tűzoltóautón, amit Anti bácsitól majd kölcsönkérünk. A sofőr, noná, hogy én leszek! Nekünk van kocsink, a vezetés nekem a kisujjamban van! – büszkélkedett. – A parancsnok pedig Lenke lesz, mert ő tud a legtöbbet tűzoltók munkájáról.

– Akkor én elöl fogok ülni, melletted – vette a lapot Lenke egyből.

– Én meg a legénység többi tagjával mögöttetek leszek – mondta Rendetlenke. – És miközben megbeszéljük a feladatokat, beöltözünk. Felvesszük a sisakokat, a kesztyűket...

– Meg a légzőkészülékeket! – kiabálta Kori lelkesen.

– Vadul fogok száguldani és szirénázni! Utat, utat! Íú, íú! Térjen ki minden jármű azonnal az utamból! – ordította Ferkó mámoros boldogsággal a hangjában.

– Mert sürgős, nagyon sürgős... – mondta Kriszta

– Egy pillás-pillanatot nem késlekedhetünk! – tett rá Lenke még egy lapáttal.

– És amikor a tűzoltóautóval Andrisék háza előtt megállunk, ámulatba ejtjük az egész utcát! – kiabálta Tomi lelkesen. – Mert... – kezdte.

De Rendetlenke a szavába kiabált:

– Mert kötelek, létrák, láncfűrészek helyett egy gyönyörű akadálypályát veszünk ki a tűzoltóautóból!

– Közben pedig víz helyett egy nagy csomó konfettit lövünk ki a tartálykocsiból! – harsogta valaki.

– Utána a tűzoltózenekar rázendít, Andris kilép a házból...

– Ti pedig megtapsoljátok és átadjátok neki az akadálypályát! – nevetett jóízűen Kugli bácsi. – Vége a mesének, pont! Ha holnap tényleg nyélbe akarjátok ütni a dolgot, ideje komolyra fordítani a szót. Egyébként a fejemet teszem rá, hogy Andris egyáltalán nem örülne, ha újra egy szirénázó tűzoltóautó menne ki hozzájuk.

Ez igaz lehet, gondolta Rendetlenke.

Másnap délután a gyerekek betették az akadálypályát Kugli bácsi testvérének, Árpi bácsinak a virágszállító furgonjába. Ők meg, élükön Kugli bácsival, egy kisbusz fedélzetén követték a furgont.

Hű, alig bírtak magukkal! Egész úton izegtek-mozogtak, fészkelődtek, forgolódtak. A társalgás mindvégig akörül forgott, hogy Andris vajon mit fog szólni az ajándékhoz.

– Szerintem nagyon fog örülni – mondta valaki.

– Repesni fog a boldogságtól! – kiáltotta másvalaki.

– Szerintem meg annyira meg lesz lepve, hogy... hogy... hogy... – kereste a megfelelő szavakat Tercsi.

– Meg lesz lepve??? – kérdezte Kriszta. – Nem hinném. Cö! – csettintett a nyelvével. – Szerintem nagyon is számít rá, hogy végül megkapja.

– Mert ismer bennünket – magyarázta Lenke.

A gyerekek így és hasonlóképp beszélgettek az úton. Aztán egyszer csak leparkolt a furgon, leparkolt a kisbusz...

De a gyerekek hiába csengettek Andriséknál... egyszer, kétszer, háromszor, s ki tudja, még hányszor! A házból bizony senki nem jött elő!

– Elmentek – szólt Rendetlenke borzasztó szomorúan.

– Én mondtam, hogy azért csak jobb lenne előbb telefonálni – morogta Szabi.

– De ha nincs is telefonjuk! – kiáltotta Józsi.

– Meg akkor a meglepetés nem is lett volna igazi – érvelt Berci.

– Így meg az lett! – vágta rá valaki gúnyosan.

– Nem baj, majd jövünk megint – mondta Árpi bácsi békéltetően. – Estefelé vagy jövő vasárnap.

– Indulás! – intette maga után Kugli bácsi a gyerekeket, s felszállt a kisbuszra.

De azon nyomban le is szállt róla, mert valaki így kiáltott:

– Oda nézzetek! Ott mozog a függöny!

– Tényleg! – kiáltották többen is.

– Nem mentek el!

– Itthon vannak!

– Látják, kik vagyunk...

– Csak nem akarnak nekünk ajtót nyitni! – szakadt ki fájdalmasan Szabiból.

No, a fordulatra, hogy majd látni se akarják őket, senki sem számított. És most a gyerekek úgy álltak Andrisék háza előtt, mint akiket leforráztak.

– Menjünk! – szólt aztán Berci sértődötten. – Itt nincs több keresnivalónk.

– Menjünk! – sóhajtotta Szabi.

– Húzás haza! – kiáltották többen is, ki mérgesen, ki bánatosan, de lábuk nem mozdult.

Olyan jól eltervezték az ajándékátadást, a sok új tennivalót meg szórakozást, s akkor most Andris egyszeriben tönkretesz mindent! – gondolták.

Árpi bácsi, aki az előzményeket nem ismerte, kérdőn nézett a testvérére. De az magyarázat helyett mutatóujjával egyre csak körözött a levegőben, hogy nyugi, türelem, később majd elmondja, most miért is van az, ami van.

– Ez hihetetlen! Ez hálátlanság! – ordította Kori egyszeriben nagyon, de nagyon dühösen.

– Az hát! Az hát! – kontrázott neki Berci hevesen.

– Hiába hoztuk a pályát? Nem kell Andrisnak?! Nee-em???!!! – üvöltötte Kori magából kikelve. – Akkor én azt most összetöröm! – csapott öklével a levegőbe rém haragosan.

És, tettre készen, egyből indult a furgon felé.

De Rendetlenke se volt rest! Egy szempillantás alatt Kori nyomába eredt, s amikor az már épp ugrott volna be a furgonba, amelynek hátsó ajtaja tárva-nyitva állt, elkapta a dzsekije alját.

– Nem engedem! Nem engedem, hogy összetörd! – kiabálta Rendetlenke, és szeme egyszeriben könnyel telt meg.

– Hagyjál! – tépte ki Kori a dzsekijét pajtása kezéből. – Úgyis ripityára töröm! – lökött egy nagyot Rendetlenkén, s beugrott a furgonba.

Még mielőtt azonban öklével a pályára sújthatott volna, megdermedt. De nem attól, amit látott, hanem attól amit hallott:

– Elesett! Vérzik!

– A fejét is bevágta!

– Be! A padkába!

– Én is láttam! Mentő kell!

– Meglehet, hogy a kölök agyrázkódást kapott.

– Talán fel se tud állni.

– Ha nem szédül... ha nem fáj a feje, nincs vész – mondta még valaki.

És ekkor Kori végre megfordult, hogy megnézze... mit tett.

Dehogyis akarta ő, hogy Levi elessen... hogy az ő barátjának bármi baja legyen! – gondolta kétségbeesve, miközben a földön fekvő Rendetlenkét és az őt körülálló gyerekeket meg felnőtteket bámulta. Bár úgy történt volna minden,

ahogy eltervezték! Vagy legalább az ő térde vérezne, s nem a Levié! – kívánta, és hirtelen megeredtek a könnyei.

Még szerencse, hogy Kugli bácsi ott állt tőle egy karnyújtásnyira.

– Fel a fejjel! – emelte ki a házmester Korit a furgonból. – Úgy látom – pillantott Rendetlenke felé, akit Andris szülei épp ekkor segítettek talpra –, nincs komolyabb baja. Hanem most már elég legyen a viszályból! – emelte fel a hangját, tekintetét a jelenlevőkön szigorúan végighordozva.

És erre az ellentétek, mint varázsütésre, elsimultak. Egyszeriben senki nem haragudott már senkire. Rendetlenke – aki elesett ugyan, de kezét-lábát nem törte, és fejét be sem ütötte – nyomban megbocsátott Korinak. Méghozzá örömmel. Hiszen ha nem esett volna el – gondolta –, akkor Lenke nem hajolt volna fölé, hogy arcát megsimogassa... és valószínűleg Andris sem jött volna elő a házból.

Andrissal is békésen rendeződtek a dolgok. Miután a gyerekek őszintén megbeszélték vele a történteket, a kisfiú boldogan elfogadta az akadálypályát azzal a feltétellel, hogy pajtásai néha majd elmennek hozzá játszani, ő pedig gyakran ellátogat hozzájuk a garázsba „vigaszórákat tartani".

– Vigaszórá-ááák? – csodálkozott el Tomi. – Azok meg milyenek?

– Olyan órák, amiken a tűzben megégett gyerekeket vigasztalom majd.

– Értem – mondta Tomi megrendülten.

– De én nem! – kiáltotta Lenke. – Hogy fogod pont te – bökött mutatóujjával Andris mellkasára – vigasztalni őket, amikor szerintem még te sem vigasztalódtál meg teljesen? – kérdezte.

– Majd meglátod! – felelte Andris magabiztosan.

Hogy ezek után mi történt még Rendetlenkéékkel? Számtalan érdekes dolog! Következőleg, amint lesz újra egy kis időm, ígérem, el is mesélem. Most befejezésül csak a legfontosabbat mondom. Azt, hogy a tűzkárosult gyerekek javára kigondolt tevékenységek mind megvalósultak. És igen, nagy sikerrel meg lelkesedéssel folyt a garázsban még évekig a csapatmunka, amelyből az időközben már kamasszá serdült Rendetlenke mindig csak húsvétkor vonta ki magát. Akkor, amikor Révfütyülősre utazott, hogy a nála kerek tíz évvel fiatalabb unokatestvérével, Emilkével Nyuszkónak hol ezt, hol azt építsen. Volt, hogy strandot, volt, hogy sípályát, volt, hogy ürhajót és világűrt készítettek... És utána mindig ő, Rendetlenke volt az, aki húsvétvasárnap hajnalán mini elemlámpája titkos fényénél megleste Nyuszkó örömét, és később beszámolt róla az álomszuszék Emilkének.

Hogy búcsúzóul csupán még azt áruljam el, Nyuszkó elvitt-e valaha bármit is mindabból, ami neki készült? Dehogy! Boldoggá tette, hogy gondoltak rá, ő azonban igazából nem kapni, hanem adni szeretett. Sejtem, így van ez még ma is. Úgyhogy, ha netán ti is készítetek neki egy szép játékot, ne bánkódjatok, ha nem viszi el! Játsszatok csak vele ti meg a barátaitok jó sokat! És nyugodtan tartsátok meg magatoknak örökre! Ha azonban úgy vélitek, egy kislánynak vagy egy kisfiúnak különösen nagy öröme telne benne, tegyetek úgy, mint ahogy egyszer Rendetlenke és pajtásai cselekedtek!

Tornai Helga író és nyelvtanár 1963-ban született Szegeden. A József Attila Tudományegyetemen angol és olasz szakos középiskolai tanári diplomát szerzett, később a Salernói Egyetemen német tanulmányokat is folytatott. 1991 óta férjével Olaszországban él, ahol középiskolában angol nyelvet oktat. Első írásai a nyolcvanas években a Délmagyarországban jelentek meg, regényei között szerepel a Randi a Török kávéházban, a Szerelem made in Italy, A monogramos szív és a Macska úr kincse. Munkásságát Juhász Gyula-díjjal ismerték el.

A Rendetlenke szeretettel, humorral és finom bölcsességgel mesél a rendről, a barátságról és a segítés öröméről. Nyuszkó, akadálypályák, plüssállatok és gyerekkacajok kísérik végig a történetet, miközben lassan kiderül, hogy rendet rakni nemcsak a szobában lehet, hanem a kapcsolatainkban és a szívünkben is.

Magyar Kultúra Emlékívek Kiadó